

פרק 26

לשים לב לבלבול

שעות הקבלה של פרופסור קווירל היו משעה 11:40 עד 11:55, ביום חמישי. וזה היה עבור כל התלמידים שלו, בכל השכבות. נקישה על הדלת עלתה נקודת קווירל אחת, ואם הוא חשב שהסיבה שלך לא מצדיקה את בזבוז זמנו, היית מאבד עוד חמישים.

הארי נקש על הדלת.

דממה קצרה. ואז קול נשכני, "אתה יכול באותה המידה להכנס, מר פוטר."

לפני שהארי הספיק לסובב את ידית הדלת, היא נפתחה בזעף, מכה בקיר בקול חבטה חזק כל כך עד שנדמה היה שמשהו נשבר בעץ, או באבן, או בשניהם.

פרופסור קווירל נשען לאחור בכיסאו וקרא בספר שנראה עתיק באופן חשוד, כרוך בעור כחול כלילה ומעוטר ברוגות כסופות על שדרתו. עיניו לא משו מהדפים. "אינני במצב רוח טוב, מר פוטר. וכאשר אינני במצב רוח טוב, אינני אדם שנעים לשהות בסביבתו. לטובתך שלך, סיים את ענייניך במהרה וצא."

קור מקפיא שרר בחדר, כאילו הכיל משהו שהפיץ חשבה באותו אופן שבו מנורות הפיצו אור, ואשר לא הוסתר כהלכה.

הארי נרתע מעט. לא במצב רוח טוב נשמע כמו לשון המעטה. מה יכול להטריד את פרופסור קווירל עד כדי כך...?

ובכן, אינך נוטש את חבריך כשהם מדוכאים. הארי התקדם בזהירות לתוך החדר. "האם יש משהו שאני יכול לעשות?"

"לא," אמר פרופסור קווירל, עדיין לא מסיט מבטו מהספר.

"כלומר, אם נאלצת להתעסק עם אידיויטים וברצונך לדבר עם מישהו שפוי..."

השתררה שתיקה ארוכה להפגיע.

פרופסור קווירל סגר את הספר בטריקה והוא נעלם בצליל לחישה קטן. לאחר מכן הוא הרים את מבטו, והארי התכווץ.

"אני מניח ששיחה אינטליגנטית תהיה נעימה עבורי בשלב זה," אמר פרופסור קווירל באותה נימה נשכנית שבה הזמין את הארי להיכנס. "אמה כנראה לא תהנה ממנה, ראה הוזהרת."

הארי שאף עמוקות. "אני מבטיח שלא יהיה לי אכפת אם תתפרץ עליי. מה קרה?"

נראה היה שהקור בחדר העמיק. "תלמיד שנה שישית מגריפינדור הטיל קללה על אחד מהתלמידים היותר מבטיחים שלי, תלמיד שנה שישית מסלית'רין."

הארי בלע את רוקו. "איזו... מין קללה?"

הזעם בפניו של פרופסור קווירל פרץ את סכר השליטה העצמית שלו. "למה לטרוח לשאול שאלה חסרות חשיבות שכזו, מר פוטר? ידידנו תלמיד השנה השישית מגריפינדור לא מצא לנכון להרהר בכך!"

"אתה רציני?" שאל הארי לפני שהספיק לעצור את עצמו.

"לא, אני במצב רוח איום היום בלי כל סיבה. כן, אני רציני, שוטה! הוא לא ידע. הוא באמת לא ידע. לא האמנתי לזה עד שההילאים אישרו זאת תחת וריטסרום. הוא בשנתו השישית בהוגוורטס והוא הטיל קללה אפלה מסדר גבוה בלי לדעת מה היא עושה."

"אתה לא מתכוון לומר, "אמר הארי, "שהוא טעה בקשר למה שהיא עושה, שאיכשהו הוא קרא את תיאור הלחש הלא נכון -"

"כל מה שידע הוא שהיא נועדה להטלה על אויב. הוא ידע שזה כל מה שידע."

וזה מספיק כדי להטיל את הלחש. "אני לא מבין איך משהו עם מוח כל כך קטן יכול ללכת זקוף."

"אכן כן, מר פוטר, "אמר פרופסור קווירל.

שתיקה. פרופסור קווירל נשען קדימה והרים את קסת הדיו הכסופה משולחנו, סובב אותה בידיו, בוהה בה כאילו הוא תוהה כיצד יוכל לענות למוות קסת דיו.

"האם תלמיד השנה השישית מסלית'רין נפגע קשה?" שאל הארי.

"כן."

"האם תלמיד השנה השישית מגריפינדור גדל אצל מוגלגים?"

"כן."

"האם דמבלדור מסרב לסלק אותו כי הנער המסכן לא ידע?"

ידיו של פרופסור קווירל הלבינו על קסת הדיו. "האם יש לך נקודה, מר פוטר, או שאתה פשוט מציין את המובן מאליו?"

"פרופסור קווירל, "אמר הארי בחומרה, "כל התלמידים שגדלו בקרב מוגלגים צריכים לעבור הרצאת בטיחות בה יאמרו להם את כל הדברים המובנים מאליהם ששום ילד שגדל בקרב קוסמים אפילו לא יחשוב לציין. אל תטיל קללות אם אתה לא יודע מה הן עושות, אם אתה מגלה משהו מסוכן אל תספר על כך לכל העולם, אל תרקח שיקויים מסדר גבוה ללא השגחה בשירותים, הסיבה שבגללה יש חוק לבקרת קוסמות בקרב קטינים, כל הדברים הבסיסיים."

"למה?" שאל פרופסור קווירל. "תן לטיפשים למות לפני שיתרבו."

"אם לא אכפת לך לאבד כמה סלית'רינים משנה שישית יחד איתם."

קסת הדיו התלקחה בידיו של פרופסור קווירל ובערה באיטיות נוראה. להבות מזוויעות בצבע שחור כתום קרעו את המתכת, כאילו נוגסות בה נגיסות זעירות, הכסף התעוות בעודו נמס, כמו ניסה לברוח ונכשל. נשמע קול צווחה מתכתי, כאילו המתכת צורחת.

"אני מניח שאתה צודק," אמר פרופסור קווירל בחיוך מובס. "אתכנן הרצאה כדי לוודא שבני מוגלגים שטיפשים מכדי לחיות לא ייקחו עימם משהו חשוב בעוד הם נפרדים מהעולם."

קסת הדיו המשיכה לצרוח ולבעור בידיו של פרופסור קווירל. טיפות מתכת קטנות, עדיין בוערות, טפטפו על השולחן, כאילו היו דמעותיה של קסת הדיו.

"אתה לא בורח," ציין פרופסור קווירל.

הארי פתח את פיו –

"אם אתה עומד לומר שאינך מפחד ממני," אמר פרופסור קווירל, "אל."

"אתה האדם המפחיד ביותר שאני מכיר," אמר הארי, "ואחת הסיבות העיקריות לכך היא השליטה שלך. אני לא מסוגל לדמיין לעצמי שאשמע שפגעת במשהו מבלי שהחלטת החלטה מודעת לפגוע בו."

האש בידיו של פרופסור קווירל כבתה, והוא הניח בזהירות את קסת הדיו ההרוסה על שולחנו. "אתה אומר דברים כל כך נחמדים, מר פוטר. האם התחלת לקחת שיעורי חנופה? אולי, נאמר, ממר מאלפוי?"

הארי שמר על פנים חתומות, והבין שנייה אחת מאוחר מדי שזה שקול להודאה באשמה. לפרופסור קווירל לא אכפת איך הפנים שלך נראו, אלא אילו מצבי תודעה הפכו את זה לסביר.

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. "מר מאלפוי הוא חבר מועיל, מר פוטר, והוא יכול ללמד אותך רבות, אבל אני מקווה שלא תטעה לבטוח בו עם סודות רבים מדי."

"הוא לא יודע שום דבר שאני חושש שיִדַע," אמר הארי.

"טוב מאוד," אמר פרופסור קווירל, מחייך קלות. "אז מה הייתה המטרה המקורית שלך בבואך לכאן?"

"אני חושב שסיימתי עם התרגילים המקדימים בהלסת הכרה ואני מוכן למורה."

פרופסור קווירל הנהן. "אלווה אותך לגרינגוטס ביום ראשון הקרוב." הוא השתהה, מביט בהארי, וחייך. "ואולי אפילו נעשה מזה בילוי קטן, אם תרצה. הרגע עברה במוחי מחשבה נחמדה."

הארי הנהן, מחייך בחזרה.

כשהארי עזב את המשרד, הוא שמע את פרופסור קווירל מזמזם נעימה קטנה.

הארי שמח שהצליח לעודד אותו.

באותו יום ראשון, נראה היה שמספר רב של אנשים התלחששו במסדרונות, לפחות כשהארי פוטר עבר בסביבתם.

והמון אצבעות מופנות.

ודי הרבה צחקוקים נשיים.

זה החל בארוחת הבוקר, כשמישהו שאל את הארי אם שמע את החדשות, והארי קטע אותו במהירות ואמר לו שאם החדשות נכתבו על ידי ריטה סקיטר אז הוא לא רוצה לשמוע אותן, הוא רוצה לקרוא אותן בעיתון בעצמו.

הסתבר שלא הרבה תלמידים בהוגוורטס קיבלו עותקים של הנביא היומי, ואלו שלא נקנו כבר מבעליהם החליפו ידיים בסדר מורכב כלשהו, כך שאיש לא ידע באמת למי היה אחד ברגע זה....

אז הארי השתמש בלחש הקוויטוס והמשיך לאכול את ארוחת הבוקר שלו, בוטח בחבריו לשולחן שינפנו את המוני השואלים, ועשה כמיטב יכולתו להתעלם מהתדהמה, הצחוקים, חיוכי הברכה, מבטי הרחמים, הגנבות המבט החששניות וצלחות האוכל הנשמטות בעת שאנשים חדשים הגיעו לארוחת הבוקר ושמעו.

הארי הרגיש סקרן למדי, אבל באמת אין זה הולם להרוס את יצירת האמנות בכך שישמע זאת מיד שנייה.

הוא הכין את שיעורי הבית שלו בבטחת התיבה שלו במשך השעתיים הבאות, לאחר שאמר לשותפיו לחדר לקרוא לו אם מישהו ימצא עבורו עותק מקורי של העיתון.

הארי עדיין לא ידע דבר בשעה 10 בבוקר, כשעזב את הוגוורטס בכרכרה עם פרופסור קווירל, שהיה שרוע במצב זומבי במושב הקדמי הימני. הארי ישב באלכסון מנגד, רחוק ככל שהכרכרה אפשרה, בצד שמאל מאחור. אפילו כך, הארי כל הזמן הרגיש תחושת אבדון בעוד הכרכרה מיטלטלת בשביל קטן בחלקת יער לא אסור. זה הקשה עליו לקרוא, במיוחד כיוון שהחומר היה קשה, והארי קיווה פתאום שהיה קורא את אחד מספרי המדע הבדיוני שלו במקום –

”יצאנו מחוץ לטווח לחשי ההגנה, מר פוטר,” אמר פרופסור קווירל. ”הגיע הזמן לצאת לדרך.”

פרופסור קווירל ירד בזהירות, מחשב את תנועותיו בזמן שיצא מהכרכרה. הארי קפץ מטה מצידה השני.

הארי תהה איך בדיוק הם יגיעו לשם כשפרופסור קווירל צעק ”תפוס!” וזרק לעברו גוז נחושת, שהארי תפס בלי לחשוב.

קרב עצום ובלתי נראה תפס במותניו של הארי ומשך אותו לאחור בחוזקה, אלא שלא הייתה שום תחושת האצה, ורגע לאחר מכן הארי עמד באמצע סמטת דיאגון.

(סלח לי, מה? שאל מוחו.)

(הרגע השתגרנו, הסביר הארי.)

(דברים כאלו לא קרו בסביבה הקדמונית, התלונן מוחו של הארי, וגרם לו לסחרחורת.)

הארי מעד כשרגליו הסתגלו למרצפות הרחוב במקום לעפר השביל המיוער שבו נסעו. הוא התיישר, עדיין מסוחרר, מרגיש כאילו המכשפות והקוסמים ההומים סביבם מפנים להם מקום מעבר, וקריאות המוקרים נדמו כנעות סביבו, בעוד מוחו מנסה למצוא עולם להתמקם בו.

רגעים ספורים לאחר מכן, נשמע מעין קול שאיבה-פקיקה כמה צעדים מאחורי הארי, וכשהארי הסתובב, פרופסור קווירל היה שם.

”אכפת לך –” שאל הארי, בדיוק ברגע שפרופסור קווירל אמר, ”חוששני שאני –”

הארי עצר, ופרופסור קווירל לא.

" - צריך ללכת להתניע תהליך כלשהו, מר פוטר. מכיוון שהוסבר לי ארוכות שאני אחראי לכל דבר שעשוי לקרות לך, אשאיר אותך עם - "

"דוכן עיתונים", אמר הארי.

"סליחה?"

"או כל מקום שבו אוכל לקנות עותק של הנביא היומי. שים אותי שם ואהיה מאושר."

זמן קצר לאחר מכן, הארי הובל אל חנות ספרים, מלווה בכמה איומים שקטים ומעורפלים. המוכר קיבל איומים פחות מעורפלים, אם לשפוט על פי הדרך שבה התכווץ, ועכשיו עיניו התרוצצו בין הארי לכניסה.

אם חנות הספרים תעלה באש, הארי יישאר במרכז עד שפרופסור קווירל יחזור.

בינתיים -

הארי העיף מבט זריז מסביב.

חנות הספרים הייתה קטנה ומרופטת, והיו בה ארבעה טורי כונניות ספרים בלבד. המדף הקרוב ביותר, אליו קפצו עיניו של הארי, הכיל ספרים דקים וכרוכים בעור זול עם כותרות אפלוליות כמו הטבח באלבניה במאה החמש עשרה.

כל דבר בתורו. הארי צעד לעבר דלפק המוכר.

"סלח לי", אמר הארי, "עותק אחד של הנביא היומי, בבקשה."

"חמישה חרמשים", אמר המוכר. "סליחה, ילד, נשאר לי רק שלושה."

חמישה חרמשים היכו בדלפק. להארי הייתה תחושה שהיה יכול להתמקח איתו, אבל בשלב זה כבר לא היה אכפת לו.

עיניו של המוכר התרחבו ונראה שרק עכשיו שם לב להארי לראשונה. "אתה!"

"אני!"

"זה נכון? אתה באמת - "

"שתוק! מצטער, חיכיתי כל היום כדי לקרוא את זה ישירות מהעיתון במקום לשמוע את זה ממקור שני, אז פשוט תן לי אותו, בסדר?"

המוכר בהה בהארי לרגע, ואז שלח את ידו מתחת לדלפק ללא מילים והושיט עותק מקופל אחד של הנביא היומי.

הכותרת הייתה:

הארי פוטר

מאורס בסתר

לג'ינברה וויזלי

הארי בהה.

הוא הרים את העיתון מהשולחן, לאט, ביראת קודש, כאילו החזיק ביצירה מקורית של אָשֶׁר, ופתח אותו כדי לקרוא...

...על הראיות ששכנעו את ריטה סקיטר.

...ואז עוד כמה פרטים מעניינים.

...ועוד קצת ראיות.

פרד וג'ורג' ווידאו עם אחותם שזה בסדר, נכון? כן, וודאי שהם ווידאו. הייתה שם תמונה של ג'ינברה וויזלי נאנחת בכמיהה בהביטה במשהו שהארי הצליח לזהות, במבט מקרוב, כתצלום שלו עצמו. זה בוודאי היה מבויים.

אבל איך לעזאזל...?

הארי ישב על כיסא מתקפל זול וקרא את הכתבה בפעם הרביעית, כשהדלת נפתחה בלחישה רכה ופרופסור קווירל נכנס לחנות.

"אני מתנצל על - מה בשם מרלין אתה קורא?"

"נראה", אמר הארי, קולו מלא יראת כבוד, "שאחד בשם ארתור וויזלי הושם תחת קללת אימפריוס שהוטלה על ידי אוכל מוות שאבי הרג, ובכך יצר חוב דם לבית פוטר, שאבי דרש שייפדה באמצעות נישואי לבתו ג'ינברה וויזלי, שאך נולדה. אנשים באמת עושים דברים כאלה פה?"

"איך העלמה סקיטר יכולה להיות כה שוטה עד שתאמין -"

קולו של פרופסור קווירל נקטע באחת.

הארי החזיק את העיתון פרוש ואנכי, כלומר, פרופסור קווירל ממקום עומדו יכל לראות את הכיתוב מתחת לכותרת.

הבעת התדהמה על פניו של פרופסור קווירל הייתה עבודת אמנות בפני עצמה, שכמעט השתוותה לעיתון.

"אל תדאג", אמר הארי בעליצות, "הכל מזויף."

ממקום כלשהו בחנות, הוא שמע את המוכר משתנק. נשמע קולה של ערימת ספרים נופלת.

"מר פוטר..." אמר פרופסור קווירל לאיטו, "האם אתה בטוח בכך?"

"בטוח למדי. שנלך?"

פרופסור קווירל הנהן, דעתו מוסחת, והארי קיפל את העיתון בחזרה ויצא אחריו מבעד לדלת.

משום מה הארי לא הצליח לשמוע את קולות הרחוב כעת.

הם הלכו בדממה במשך שלושים שניות לפני שפרופסור קווירל דיבר. "העלמה סקיטר בחנה את הפרוטוקולים המקוריים של מושב הקסמהדרין המצומצם."

"כן."

"הפרוטוקולים המקוריים של מושב הקסמהדרין המצומצם."

"כן."

"אני הייתי מתקשה לעשות זאת."

"באמת?" שאל הארי. "מכיוון שאם החשדות שלי נכונים, זה נעשה על ידי תלמיד הוגוורטס."

"זה מעבר לבלתי אפשרי," אמר פרופסור קווירל בקול שטוח. "מר פוטר... אני חושש שהגברת הצעירה הזו מצפה להינשא לך."

"אבל זה בלתי סביר," אמר הארי. "אם לצטט את דאגלס אדאמס, לבלתי אפשרי יש לרוב מעין יושרה שחסרה למה שהוא רק בלתי סביר."

"אני מבין את הנקודה שלך," אמר פרופסור קווירל לאט. "אבל... לא, מר פוטר. ייתכן שזה בלתי אפשרי, אבל אני מסוגל לדמיין שמישהו יזייף את הפרוטוקולים של הקסמהדרין. לא ניתן לדמיין שהמנהל העליון של גרינגוטס יטביע את חותם תפקידו כעד לחוזה אירוסין מזויף, כשהעלמה סקיטר וידאה את תקינות החותם הזה באופן אישי."

"אכן," אמר הארי. "היית מצפה מהמנהל העליון של גרינגוטס להיות מעורב כשכמות כזו של כסף מחליפה ידיים. נראה שמר וויזלי היה בחוב גדול, ולכן דרש תשלום נוסף של עשרת אלפים אוניות -"

"עשרת אלפים אוניות בעבור וויזלית? אתה יכול לקנות בת לבית אצולה בעבור סכום כזה!"

"סלח לי," אמר הארי. "אני באמת חייב לשאול בנקודה הזו, האם אנשים באמת עושים דברים כאלה פה -"

"לעיתים נדירות," אמר פרופסור קווירל, מקמט את מצחו. "וכלל לא מאז מותו של אדון האופל, אני חושד. אני מניח שעל פי העיתון, אביך פשוט שילם את הסכום?"

"לא הייתה לו ברירה," אמר הארי. "לא אם רצה למלא את תנאי הנבואה."

"תן לי את זה," אמר פרופסור קווירל, והעיתון זינק מידיו של הארי כל כך מהר עד שהארי נחתך.

הארי שם את אצבעו בפיו בצורה אוטומטית, מרגיש המום למדי, ופנה למחות בפני פרופסור קווירל -

פרופסור קווירל עצר באמצע הרחוב, ועיניו ריצדו מצד לצד בעוד כוח בלתי נראה החזיק את העיתון מרחף באוויר לפניו.

הארי הביט, פיו פתוח בתדהמה גלויה, בעוד העיתון נפתח כדי לחשוף את עמודים שתיים ושלוש. וזמן קצר לאחר מכן, את ארבע וחמש. היה נדמה שהאיש השיל מעליו את תחפושת בן התמותה.

לאחר זמן קצר במידה מטרידה, העיתון התקפל מאליו שוב. פרופסור קווירל תלש אותו מהאוויר והשליך אותו אל הארץ, שתפס אותו מתוך רפלקס טהור; ואז פרופסור קווירל החל ללכת שוב, והארי צעד בעקבותיו אוטומטית.

"לא", אמר פרופסור קווירל, "הנבואה הזו לא נשמעה נכונה גם לי."

הארי הנהן, עדיין המום.

"ניתן היה להטיל אימפריוס על הקנטאורים", אמר פרופסור קווירל. "זה נראה מובן. מה שקסם יכול ליצור, קסם יכול להשחית, ומתקבל על הדעת שניתן היה לעוות את החותם הגדול של גרינגוטס לידו של אחר. ניתן היה להתחזות לשושואיסט באמצעות פולימיצי, באותו אופן לחוזה הבווארי. ועם מספיק מאמץ ניתן אולי לשנות את הפרוטוקולים של הקסמהדרין. יש לך מושג כלשהו כיצד זה נעשה?"

"אין לי ולו השערה סבירה אחת", אמר הארי. "אני כן יודע שזה נעשה בתקציב כולל של ארבעים אוניות."

פרופסור קווירל עצר במקומו והסתובב אל הארי. הבעת פניו הייתה ספקנית לגמרי כעת. "ארבעים אוניות יהיו שכרו של פורץ-מגננות מיומן עבור פתיחת מעבר לתוך בית שברצונך לשדוד! ארבעים אלף אוניות אולי יספיקו לשכור צוות של הפושעים המקצועיים הטובים בעולם כדי לשנות את הפרוטוקולים של הקסמהדרין!"

הארי משך בכתפיו בחוסר אונים. "אני אזכור זאת בפעם הבאה שאני רוצה לחסוך שלושים-ותשע אלף, תשע מאות ושישים אוניות על ידי מציאת הקבלן הנכון."

"אני לא אומר זאת לעיתים קרובות", אמר פרופסור קווירל, "אני מתרשם."

"כמוך כמוני", אמר הארי.

"ומיהו התלמיד המופלא הזה?"

"חוששני שאיני יכול לומר."

להפתעתו הקלה של הארי, פרופסור קווירל לא התנגד לכך.

הם המשיכו ללכת לכיוון בניין גרינגוטס, שקועים במחשבות, מכיוון שאיש מהם לא היה מסוג האנשים שהיו מסוגלים להרים ידיים לפני שחשבו על הבעיה לפחות חמש דקות.

"יש לי תחושה", אמר הארי, "שאנחנו תוקפים את זה מהכיוון הלא נכון. יש סיפור ששמעתי פעם על כמה תלמידים שנכנסו לשיעור פיזיקה, והמורה הראתה להם לוח מתכת גדול שניצב ליד אש. היא אמרה להם להרגיש את הלוח, והם הרגישו שהמתכת ליד האש הייתה קרה יותר, והרחק ממנה חמה יותר. והיא אמרה 'רשמו את הניחושים שלכם בנוגע לסיבה שבגללה זה קורה'. אז חלק מהתלמידים רשמו 'בגלל הדרך שבה המתכת מוליכה חום', וחלק מהתלמידים כתבו 'בגלל הדרך שבה האוויר נע', ואף אחד לא כתב 'זה פשוט נראה בלתי אפשרי', והתשובה האמיתית הייתה שלפני שהתלמידים נכנסו לכיתה, המורה הפכה את הלוח."

"מעניין", אמר פרופסור קווירל. "זה אכן נשמע דומה. האם ישנו מוסר השכל?"

"מוסר ההשכל הוא שהכוח שלך כרציונליסט הוא היכולת שלך להיות מבולבל יותר מבדיה מאשר ממציאות", אמר הארי. "אם אתה יכול להסביר באותה מידה כל תוצאה, יש לך אפס ידע. התלמידים חשבו שהם יכולים להשתמש במילים כמו 'בגלל הולכת חום' כדי להסביר כל דבר, אפילו לוח מתכת שקר יותר בצד הקרוב לאש."

אז הם לא שמו לב עד כמה הם מבולבלים, מה שאומר שהם לא היו מסוגלים להיות מבולבלים יותר משקר מאשר מאמת. אם אתה אומר לי שהקנטאורים היו תחת קללת אימפריוס, עדיין יש לי הרגשה שמהו לא בסדר. אני שם לב שאני עדיין מבולבל אפילו אחרי ששמעתי את ההסבר."

"הם", אמר פרופסור קווירל.

הם המשיכו ללכת.

"אני מניח", אמר הארי, "שזה לא באמת אפשרי להחליף בין אנשים ביקומים מקבילים? כלומר, זו לא הריטה סקיטר שלנו, או שהם שלחו אותה זמנית למקום אחר?"

"אם זה היה אפשרי", אמר פרופסור קווירל, קולו יבש למדי, "האם עדיין הייתי פה?"

ובדיוק בשעמדו להגיע לחזית העצומה והלבנה של בניין גרינגוטס, אמר פרופסור קווירל:

"אה. כמובן. עכשיו אני מבין. תן לי לנחש, התאומים וויזלי?"

"מה?" שאל הארי, קולו עולה אוקטבה. "איך?"

"חוששני שאיני יכול לומר."

"...זה לא הוגן."

"אני חושב שזה מאד הוגן", אמר פרופסור קווירל, והם נכנסו מבעד לדלתות הארד.

השעה הייתה כמעט צהריים, והארי ופרופסור קווירל ישבו בשני קצות שולחן רחב, ארוך ושטוח, בחדר פרטי ומהודר בעל ספות מרופדות ביותר וכיסאות לאורך הקירות ווילונות רכים תלויים בכל מקום.

הם עמדו לאכול ארוחת צהריים בפונדק של מרי, מקום שפרופסור קווירל אמר שהוא אחת המסעדות הטובות ביותר בסמטת דיאגון, במיוחד עבור - כאן קולו ירד בצורה רבת משמעות - *מטרות מסוימות*.

זו הייתה המסעדה היוקרתית ביותר שהארי היה בה מעודו, והארי ממש סבל מהעובדה שפרופסור קווירל הזמין *אותו* לארוחה.

החלק הראשון של המשימה - מציאת מורה להלטת-הכרה - הסתיים בהצלחה. פרופסור קווירל, מחייך ברשעות, אמר לגריפהוק להמליץ על הטוב ביותר שהכיר, מכיוון שדמבלדור משלם; והגובלין חיך בתגובה. ייתכן שהיו כמה חיובים גם מצידו של הארי.

החלק השני של המשימה היה כישלון מוחלט.

הארי לא היה רשאי למשוך כסף מהכספת שלו בלי נוכחותו של פרופסור דמבלדור או נציג אחר של בית הספר, והמפתח לא ניתן לפרופסור קווירל. הוריו המוגלגים של הארי לא יכלו לאשר זאת מכיוון שהיו מוגלגים, ולמוגלגים היה בערך אותו מעמד חוקי כמו זה של ילדים או חתלתולים; הם חמודים, כך שאם עינית אותם בפרהסיה היו יכולים לעצור אותך, אבל הם לא היו *אנשים*. הייתה תקנה מאולצת שהכירה בהורים של בני מוגלגים כבני אדם במובן מצומצם, אבל הוריו המאמצים של הארי לא נכנסו לקטגוריה החוקית הזו.

נראה היה שהארי הוא יתום לכל דבר ועניין בעיני עולם הקוסמים. ככזה, מנהל הוגוורטס, או אלה שמונו על ידו בתוך מערכת בית הספר, היו הסנדקים של הארי עד שיסיים את חוק לימודיו. הארי יכול לנשום בלי רשותו של דמבלדור, אבל רק כל עוד המנהל לא אסר זאת במפורש.

הארי שאל אם הוא פשוט יכול לומר לגריפהוק איך לבזר את השקעותיו בערוצים נוספים מלבד ערימות זהב שיושבות בכספת שלו.

גריפהוק בהה במבט אטום ושאל למה הוא מתכוון ב-'לבזר'.

נראה היה שבנקים לא התעסקו בהשקעות. בנקים אכסנו את מטבעות הזהב שלך בכספות מאובטחות בעבור תשלום שנתי.

עולם הקוסמים לא הכיר את מושג המנייה. או הון עצמי. או תאגיד. עסקים נוהלו על ידי משפחות מתוך הכספות הפרטיות שלהם.

הלוואות ניתנו על ידי אנשים פרטיים, לא בנקים. אם כי גרינגוטס יספק עד לחוזה, בעבור תשלום, ויאכוף אותו, בעבור תשלום גדול בהרבה.

אנשים עשירים טובים נתנו לחבריהם ללוות כסף ולהחזיר מתי שנוח. אנשים עשירים רעים גבו ממך ריבית.

לא היה שוק משני בהלוואות.

אנשים עשירים מרושעים גבו ממך תעריף ריבית שנתי של לפחות 20%.

הארי נעמד, הסתובב, והניח את מצחו כנגד הקיר.

הארי שאל אם הוא זקוק לאישור המנהל כדי להקים בנק.

פרופסור קווירל הפריע בנקודה זו, אמר שהגיע זמן ארוחת הצהריים, והוביל את הארי הרוחת מחוץ לדלתות הארד של גרינגוטס, דרך סמטת דיאגון, אל מסעדה יוקרתית ששמה הפונדק של מרי, שם הוזמן ונשמר עבורם חדר. הבעלים נראתה המומה כשראתה את פרופסור קווירל מלווה בהארי פוטר, אבל הובילה אותם אל החדר ללא תלונה.

ופרופסור קווירל הכריז במכוון שהוא ישלם את החשבון, ונראה כאילו הוא נהנה למדי מהמבט על פניו של הארי.

"לא", אמר פרופסור קווירל למלצרית, "לא נזדקק לתפריטים. אני אוכל את מנת היום בלוויית בקבוק קיאנטי, ומר פוטר יאכל את מרק הדודו למנה ראשונה, ולאחר מכן צלחת של כדורי רופו, ופודינג דבשה לקינוח."

המלצרית, לבושה בגלימות שהצליחו להראות רשמיות וחמורות על אף שהיו קצרות מהרגיל, קדה בכבוד ועזבה, סוגרת את הדלת מאחוריה.

פרופסור קווירל נפנף בידו לעבר הדלת, ובריח החליק ונטרק. "שים לב שהברייח בפנים. החדר הזה ידוע בשם החדר של מרי, מר פוטר. רצה המקרה והוא מוגן מפני כל האזנה קסומה, ואני אכן מתכוון לכל; דמבלדור עצמו לא יוכל לגלות דבר המתרחש פה. החדר של מרי משמש שני סוגים של אנשים. הסוג הראשון עוסק במעשי אהבהבים אסורים. ולסוג השני יש חיים מעניינים."

"באמת, "אמר הארי.

פרופסור קווירל הנהן.

שפתיו של הארי נפשקו בציפייה. "יהיה זה בזבוז, אם כך, פשוט לשבת פה ולאכול ארוחת צהריים, בלי לעשות שום דבר מיוחד."

פרופסור קווירל גיחך, ואז שלף את שרביטו וכיוון אותו לכיוון הדלת. "כמובן, "הוא אמר, "אנשים עם חיים מעניינים נוקטים אמצעי זהירות מקיפים יותר מאלו העוסקים באהבהבים. נעלתי אותנו בפנים כרגע. דבר לא ייכנס או ייצא מהחדר הזה – דרך הדרך שמתחת לדלת, לדוגמה. ו..."

פרופסור קווירל הטיל לא פחות מארבעה לחשים שונים, אף לא אחד מהם מוכר להארי.

"אפילו זה לא באמת מספיק, "אמר פרופסור קווירל. "לו היינו עושים משהו בעל חשיבות גדולה באמת, היה צורך לבצע עשרים-ושלוש בדיקות נוספות מלבד אלה. אם, נגיד, ריטה סקיטר ידעה או ניחשה שנבוא לפה, ייתכן שהיא עדיין נמצאת פה, עוטה את גלימת ההיעלמות האמיתית. או שהיא יכולה להיות אנימאגית בעלת צורה זעירה, אולי. ישנן בדיקות לשלול אפשרויות נדירות שכאלה, אבל לבצע את כולן יהיה מתיש. עם זאת, אולי עליי לעשות את כולן בכל זאת, על מנת שלא תלמד הרגלים רעים?" פרופסור קווירל טפח באצבע על לחיו, שקוע במחשבה.

"זה בסדר, "אמר הארי. "אני מבין, ואני אזכור." אם כי הוא התאכזב מעט שהם לא עומדים לעשות שום דבר בעל חשיבות גדולה באמת.

"טוב ויפה, "אמר פרופסור קווירל. הוא נשען לאחור בכיסאו, מחייך חיוך רחב. "פעלת היטב היום, מר פוטר. הרעיון הבסיסי היה שלך, אני משוכנע, אפילו אם האצלת את הביצוע. אני לא חושב שנשמע עוד מריטה סקיטר אחרי זה. לוציוס מאלפוי לא יהיה מרוצה מהכישלון שלה. אם היא חכמה, היא תברח למדינה אחרת ברגע שתבין ששיטו בה."

תחושת בחילה החלה להיווצר בבטנו של הארי. "לוציוס היה מאחורי ריטה סקיטר...?"

"הו, לא הבנת זאת?" שאל פרופסור קווירל.

הארי לא חשב מה יקרה לריטה סקיטר לאחר מכן.

כלל לא.

אפילו לא קצת.

אבל היא תפוטר מעבודתה, כמובן שהיא תפוטר, ייתכן שיש לה ילדים שלומדים בהוגוורטס, ככל שהארי ידע, ועכשיו זה גרוע יותר, הרבה יותר –

"האם לוציוס ידאג שהיא תהרג?" שאל הארי בקול שבקושי נשמע. במקום כלשהו בראשו, מצנפת המיון צרחה עליו.

פרופסור קווירל חייך ביובש. "אם לא התעסקת עם עיתונאים בעבר, תאמין לי שהעולם נהיה קצת טוב יותר בכל פעם שאחד מהם מת."

הארי קפץ מכסאו בתנועה עוויתית. הוא חייב למצוא את ריטה סקיטר ולהזהיר אותה לפני שיהיה מאוחר מדי -

"שב, " אמר פרופסור קווירל בחדות. "לא, לוציוס לא יהרוג אותה. אבל לוציוס הופך את החיים למאוד לא נעימים לאלה שבשלו בשירותו. העלמה סקיטר תברח ותתחיל את חייה בשם חדש. שב, מר פוטר; אין דבר שביכולתך לעשות בשלב זה, ויש לקח שעליך ללמוד."

הארי התיישב באיטיות. על פניו של פרופסור קווירל היה מבט מאוכזב ומרוגז שהצליח לעצור אותו טוב יותר ממילים.

"ישנם זמנים, " אמר פרופסור קווירל, קולו חותך, "בהם אני חושש שתודעת הסלית'רין המבריקה שלך פשוט מתבזבזת עליך. חזור אחריי. ריטה סקיטר הייתה אישה מגעילה ונתעבת."

"ריטה סקיטר הייתה אישה מגעילה ונתעבת, " אמר הארי. הוא לא הרגיש בנוח לומר זאת, אבל לא נראה שיש אפשרות אחרת.

"ריטה סקיטר ניסתה להרוס את המוניטין שלי, אבל הוצאתי לפועל תוכנית גאונית והשמדתי את המוניטין שלה קודם."

"ריטה סקיטר קראה עלי תגר. היא הפסידה במשחק, ואני ניצחתי."

"ריטה סקיטר הייתה מכשול לתכניותי העתידיות. לא הייתה לי אפשרות אלא לטפל בה אם רציתי שהתכניות הללו יצליחו."

"ריטה סקיטר הייתה האויבת שלי."

"לא אוכל לעשות דבר בחיי אם לא אהיה מוכן להביס את אויבי."

"הבסתי את אחד מאויביי היום."

"אני ילד טוב."

"מגיע לי פרס מיוחד."

"אה, " אמר פרופסור קווירל, שתיבל את השורות האחרונות בחיוך חיוך טוב לב, "אני רואה שהצלחתי ללכוד את תשומת לבך."

זו הייתה האמת. ובעוד הארי הרגיש שהוסלל לכיוון מסוים - לא, זו לא הייתה רק הרגשה, הוא באמת הוסלל - הוא לא היה יכול להכחיש שלומר את הדברים האלה, ולראות את פרופסור קווירל מחייך, באמת גרם לו להרגיש טוב יותר.

פרופסור קווירל הושיט את ידו לתוך גלימותיו, בתנועה איטית ומודגשת בכוונה, ושלף מתוכן...

...ספר.

הוא היה שונה מכל ספר שהארי ראה בחייו, השוליים והפינות עקומים במובחן; גס היה התואר שעלה במחשבתו. הוא נראה כאילו נכרה במכרה ספרים.

"מה זה?" נשם הארי.

"יומן", אמר פרופסור קווירל.

"של מי?"

"של אדם מפורסם." פרופסור קווירל חייך חיוך רחב.

"אוקיי..."

הבעתו של פרופסור קווירל נעשתה רצינית יותר. "מר פוטר, אחת הדרישות כדי להפוך לקוסם רב עוצמה היא זיכרון מצוין. הפתרון לחידה הוא לעיתים קרובות דבר מה שקראת לפני עשרים שנה במגילה עתיקה, או טבעת מסוימת שראית על אצבעו של אדם שפגשת פעם אחת בלבד. אני מזכיר זאת כדי להסביר כיצד הצלחתי לזכור את הפריט הזה, ואת הלוחית שהוצמדה אליו, אחרי שפגשתי אותך שנים רבות לאחר שראיתי אותם. אתה מבין, מר פוטר, לאורך חיי, עיינתי במספר רב של אוספים פרטיים שבעליהם היו אנשים שאולי לא הגיע להם להחזיק בכל מה שהיה להם -"

"גנבת אותו?" שאל הארי בתדהמה.

"זה מדויק", אמר פרופסור קווירל. "לאחרונה, למעשה. אני חושב שתעריך את הפריט המסוים הזה הרבה יותר מהאדם הקטן והנאלח שהחזיק בו לשם מטרה יחידה - והיא, להרשים את חבריו, הנאלחים כמוהו, בנדירותו."

הארי ישב בפה פעור כעת.

"אבל אם תרגיש שפעלתי שלא כשורה, מר פוטר, אני מניח שאין צורך שתקבל את מתנתך המיוחדת. אם כי לא אטריח את עצמי להגניב אותו במזרה. אז, מה אתה מחליט?"

פרופסור קווירל השליך את הספר מיד אחת לשנייה וגרם להארי לשלוח את ידו לעבר הספר בתנועה בלתי-רצונית.

"הו", אמר פרופסור קווירל, "אל תדאג בנוגע לטיפול גס בספר הזה. אתה יכול להשליך את היומן הזה לתוך אח מבווערת והוא ייצא ללא פגע. בכל מקרה, אני ממתין להחלטתך."

פרופסור קווירל זרק מעלה בקלילות את הספר ותפס אותו שוב, מחייך.

לא, אמרו גריפינדור והפלאף.

כן, אמר רייבנקלו. איזה חלק במילה 'ספר' לא הבנתם שניכם?

החלק של הגניבה, אמר הפלאף.

אוי, נו באמת, אמר רייבנקלו, אתה לא באמת יכול לבקש מאיתנו לומר לא ולבלות את שארית חיינו בתהייה מה יש בו.

זה נשמע כמו פעולה חיובית נטו מנקודת מבט תועלתנית, אמר סלית'רין. תחשוב על זה כעל עסקת-חליפין כלכלית שמפיקה רווחים מסחר, רק בלי החלק של הסחר. בנוסף, אנחנו לא אלה שגנבו אותו וזה לא יעזור לאיש אם פרופסור קווירל ישמור אותו.

הוא מנסה להפוך אותך לאפל! צווח גריפינדור, והפלפאף הנהן בהסכמה.

אל תהיה ילד קטן ונאיבי, אמר סלית'רין, הוא מנסה ללמד אותך להיות סלי'תרין.

כן, אמר רייבנקלו. הבעלים של היומן הזה בטח היה אוכל מוות או משהו. הוא שייך לנו.

הארי פתח את פיו, ואז עצר, הבעה מלאת כאב על פניו.

נראה שפרופסור קווירל נהנה למדי. הוא איזן את הספר על אחת הפינות, על אצבע אחת, ושמר עליו מאוזן בעודו מהמהם נעימה קטנה.

אז נשמעה נקישה על הדלת.

הספר נעלם לתוך גלימותיו של פרופסור קווירל, והוא קם מכיסאו. פרופסור קווירל החל ללכת לכיוון הדלת -

- כשלפתע מעד והטיח עצמו כנגד הקיר.

"זה בסדר", אמר פרופסור קווירל, בקול שנשמע לפתע הרבה יותר חלש מבדרך כלל. "שב, מר פוטר, זו רק סחרחורת קלה. שב."

אצבעותיו של הארי אחזו בקצה כיסאו, לא בטוח מה עליו לעשות, מה הוא יכול לעשות. הארי לא יכול אפילו להתקרב יותר מדי לפרופסור קווירל, לא אם ברצונו להימנע מתחושת האבדון -

פרופסור קווירל התיישר, נשימתו מאומצת קמעה, ופתח את הדלת.

המלצרית נכנסה, נושאת מגש אוכל; ובעוד היא מחלקת את הצלחות, פרופסור קווירל צעד באיטיות בחזרה לשולחן.

אבל עד שהמלצרית קדה ויצאה, פרופסור קווירל התיישר בכיסאו וחזר לחייו.

עם זאת, ההתקף הקצר של מה-שזה-לא-יהיה הכריע את העניין בעבור הארי. הוא לא יכול לומר לא, לא אחרי שפרופסור קווירל השקיע כל כך הרבה.

"כן", אמר הארי.

פרופסור קווירל הרים אצבע מתרה, ואז הוציא שוב את שרביטו, נעל שוב את הדלת, וחזר על שלושה מתוך ארבעת הלחשים ממקודם.

ואז פרופסור קווירל הוציא שוב את הספר מבין גלימותיו והשליך אותו אל הארי, שבמעט שמט אותו לתוך המרק.

הארי העיף בפרופסור קווירל מבט של תרעומת חסרת אונים. אתה לא אמור לעשות את זה עם ספרים, מכושפים או לא.

הארי פתח את הספר בזהירות אינסטינקטיבית ומוטמעת. הדפים הרגישו עבים מדי, בעלי מרקם שונה מכל נייר מוגלגי או קלף קוסמים. והדפים היו...

...ריקים?

"אני אמור לראות -"

"תסתכל קרוב יותר להתחלה," אמר פרופסור קווירל, והארי (שוב בזהירות מוטמעת) הפך ערימת דפים.

האותיות בבירור נכתבו בכתב יד והיה קשה מאוד לקרוא אותן, אבל הארי חשב שהמילים הן לטינית.

"מה זה?" שאל הארי.

"זה," אמר פרופסור קווירל, "הוא התיעוד של המחקרים הקסומים של בן מוגלגים שמעולם לא הגיע ללמוד בהוגוורטס. הוא סירב למכתב הקבלה שלו, וערך מחקרים קטנים משלו, שבלי שרביט אף פעם לא הגיעו רחוק מדי. מהתיאור שעל הלוחית, אני מניח שהשם שלו יהיה משמעותי יותר עבורך מאשר עבורי. זה, הארי פוטר, הוא היומן של רוג'ר בייקון."

הארי כמעט התעלף.

בצמוד לקיר, בנקודה בה מעד פרופסור קווירל, בהקו השאריות המעוכות של חיפושית כחולה יפהפיה.